

בתוכי יש תואם ליבי

חג הסוכות תשפ"ז

מתהלכות הלב בימים אלו

גליון מס' [1]

יצאתי לקנות כמה דברים לחג.

בבית כבר מרגישים היטב שסוכות כבר מתקרב.

סוכה, ארבעת המינים ורשימת קניות שלא נגמרת,

ביקשו ממני לצאת לקנות כמה דברים.

הרחוב היה עמוס.

אנשים ממהרים, ילדים סוחבים קישוטים,

פה ושם כבר רואים סוכות בנויות.

הכול סביבי אומר שהנה, חג הסוכות מגיע.

אבל בתוכי אני מרגיש משהו אחר לגמרי.

אני הולך, מחזיק את הרשימה ביד,

ופתאום שם לב שכבר תקופה שאני מסתובב

עם תחושה לא ברורה.

מין עומס כזה בפנים.

לא משהו שאני מצליח לתת לו שם.

אבל עכשיו, כשיש לי כמה דקות שאני לבד

רק אני עם עצמי, פתאום זה מתחיל לעלות.

עברתי את ראש השנה. עברתי את יום הכיפורים.

השתתפתי בתפילות, השתדלתי לכוון, שמעתי קול שופר.

היו רגעים שהרגשתי משהו, היו רגעים שממש התעוררתי

וגם רגעים שפחות.

ועכשיו הנושא שעל הפרק הוא שמחה, סוכה, "ושמחת בחגך".

ואני לא מבין איך הלב שלי אמור לעבור כל כך מהר ממקום

למקום.

מאז שהייתי ילד לימדו אותי שאלו ימים גדולים ועצומים.

זה מתחיל בחודש אלול "אני לדודי ודודי לי"

ימים שבהם הקב"ה קרוב אלינו, המלך בשדה.

ימים שאפשר להתרומם בהם, להתקרב, לפתוח דף חדש.

אבל לימדו אותי גם שאלו ימים נוראים.

ימים שבהם כל אחד עובר לפני הקב"ה לדיון.

ימים שבהם נקבע מה יהיה אתי בשנה הבאה.

מי יהיה, מי יהיה בריא, מי ימצא מנוחה,

למי יהיה טוב ומי יתמודד.

ואני יודע מה היה בשנה שעברה.

אני יודע איך דברים יכולים להשתנות ברגע.

שמעתי על מקרים שקרו ואירועים שאירעו.

ראיתי בתים שעברו שנה שאף אחד לא העלה

בדעתו שתעבור עליהם.

פתאום המילים שבמחזור אינן רק מילים.

יש להן פנים. יש להן שמות.

יש בהן משהו שמפחיד אותי באמת.

אז מה אני אמור להרגיש?

האם אני אמור להרגיש שהקב"ה קרוב אליי

— או לפחד מפני מה שעלול להיגזר?

איך אפשר להרגיש אהבה וקרבה,

ובאותו זמן לדעת שהחיים שלי מונחים על כף המאזניים?

ואולי מה שהכי מלחיץ אותי זה

שאני בכלל לא בטוח שעשיתי כראוי את מה שנדרש ממני.

מה הייתי אמור לעשות בראש השנה?

כמה הייתי צריך להתעורר?

כמה לכוון? כמה לקבל על עצמי?

איך אמורה להיראות תשובה אמיתית?

אולי לא התפללתי מספיק טוב.

אולי הייתי צריך לנצל יותר את הזמן.

אולי ברגעים החשובים ביותר הראש שלי היה

בכלל במקום אחר.

אני מחפש בתוכי איזו נקודה שתאמר לי:

עשית את המוטל עליך. אתה יכול להיות רגוע – בטוח.

תחושה של וודאות ובהירות, דידן נצח.

ואני לא מוצא אותה.

כי תמיד אפשר היה יותר.

תמיד יכולתי לכוון עוד קצת.

להתאמץ עוד קצת. להיות רציני יותר.

ואני בכלל לא יודע היכן עובר הקו בין מי שעשה את המוטל

עליו כפי מדרגתו ויכולתו,

לבין זה שפשוט ויתר לעצמו.

ומיד אחרי כל זה מגיע חג הסוכות ואומר לי:

עכשיו תשמת. אבל איך?

האם כל השאלות כבר נפתרו?

האם אני כבר יודע מה נכתב ונחתם?

האם אני יכול פשוט להניח בצד את כל הפחדים,

להיכנס לסוכה ולשמוח?

אני ממשיך ללכת, ופתאום אני קולט כמה אני מותש.

לא מהקניות.

אני מותש מהניסיון להרגיש נכון.

בראש השנה ניסיתי לבקש נכון ולהאמין נכון.

ביום הכיפורים ניסיתי להתחרט נכון ולהתפלל נכון.

עכשיו אני צריך גם לשמוח נכון.

וכל הזמן עומדת מאחוריי אותה שאלה שקטה:

האם אני בסדר?

כשאני חושב על זה כעת נראה לי שבגלל השאלה הזאת

אני פשוט מעדיף להתנתק.

פשוט לא להתחבר רגשית לימים האלו ולמשמעותם,

אני שר עם כולם, משתתף, עושה את מה שצריך

— אבל בפנים אני לא באמת נמצא.

כאילו משהו בי אומר: אם ממילא אינך יודע מה להרגיש,

עדיף שלא תרגיש בכלל,

אפשר אפילו לומר שזה ממש מפחיד אותי להתחבר, להרגיש,

העיסוקים הטכניים שפחות נוגעים בעומק הרגש

כמו לעזור בבית, להתעסק בארבעת המינים,

להיכנס לסדר היום של החג, הרבה יותר זורמים לי.

רק ח"ו לא לפגוש את המקום המבולבל

והלא בטוח הזה בתוכי.

בתוכי יש תואם ליבי

חג הסוכות תשפ"ז

מתחלפות הלב בימים אלו

גליון מס' [1]

אבל עכשיו, באמצע הרחוב,

אני מרגיש את הבלבול עמוק בתוכי.

ואולי בפעם הראשונה אני לא מנסה מיד להשתיק אותו.

אני נותן לעצמי להודות באמת: אני מבולבל.

אני רוצה להרגיש קרוב לקב"ה — אבל אני גם מפחד.

אני רוצה להאמין שהימים האלה עברו עליי כראוי

— אבל גם חושש שלא עשיתי מספיק.

אני רוצה לשמוח בחג

— אבל יש בתוכי חלק שעוד עומד שם, מול המחזור הפתוח,

ולא יודע מה נכתב ונחתם עליו.

אני ממשיך ללכת,

ופתאום,

דווקא מתוך ההכרה הזאת עולה בתוכי מחשבה חדשה.

אולי הקב"ה אינו מחכה שאגיע אליו עם נפש מסודרת לחלוטין.

אולי הקב"ה אינו דורש ממני לפעול לפי ידיעות שאין לי.

אולי הוא אינו מבקש ממני לפתור בתוך כמה ימים את כל מה

שלא עשיתי במשך שנים.

הרי הוא מכיר אותי.

הוא יודע מי אני ומה הן הידיעות שלי,

הוא יודע מה התיישב בליבי ומה נשאר מבולבל.

הוא יודע ממה אני מפחד, במה אני מרגיש קרוב אליו,

והיכן אני עדיין מתקשה לחבר בין הדברים.

הוא לא פוגש מישהו אחר,

ברור יותר, מסודר יותר, מרומם יותר.

הוא פוגש אותי. כמו שאני, עכשיו.

פתאום חשבת: אולי השאלה איננה אם כבר הבנתי הכול.

אולי השאלה היא אם אני מוכן להיות נוכח כאן,

עכשיו. אם אינני בורח.

אם אני מעז להכיר בכך שיש בי גם אמונה וגם פחד,

גם רצון להתקרב וגם חשש,

גם שמחה שמבקשת להיכנס

וגם לב שעוד לא הספיק לנחות.

אולי עצם זה שהימים האלה מעסיקים אותי, שהם נוגעים בי,

שהלב שלי לא שקט ואני מבקש לדעת מה הקב"ה רוצה ממני

— כבר אומר שאני נמצא עמוק בעניין, ולא מחוץ לו.

אני לא חייב לפתור הכול כדי להיות מחובר.

אני יכול לעמוד לפני הקב"ה עם הלב שיש לי.

לא עם הלב שנדמה לי שהיה צריך להיות לי.

ואם אני פועל לפי ההבנה שיש לי היום,

עם הכוחות שיש לי היום

ועם האפשרויות שעומדות בפניי היום

— אני מקווה ומאמין שהעבודה שלי רצויה לפניי.

לא מפני שעשיתי הכול בשלמות.

אלא מפני שלא ברחתי, שנשארתי כאן כפי שאני.

ניסיתי להתפלל כפי שאני יודע.

ניסיתי להתעורר כפי שאני מסוגל.

ואם כל זה נכון, אולי אני גם יכול מעט להירגע.

לא רגיעה של מי שכבר אין לו שאלות.

רגיעה של אחד שיודע שגם עם השאלות הוא אינו אבוד.

בתוך המחשבות הרבות שמילאו אותי כעת

עלתה בי מחשבה שאולי גם השמחה של סוכות

מתחילה דווקא כאן.

לא בכך שאני מוחק את ראש השנה ואת יום הכיפורים,

ולא בכך שאני מעמיד פנים כאילו כל הפחד נעלם.

אלא בכך שאחרי שעמדתי לפני הקב"ה עם כל מה שיש בי,

אני רוצה להיכנס אל הסוכה ולחכות בצילו.

אני מפסיק לנסות להחזיק את עצמי לבד,

ולנסות להיראות כאילו שאני מושלם.

אני נכנס אל המקום הארעי הזה,

מצדדיי הדפנות ומעליי הסכך, ומרשה לעצמי לומר:

ריבוננו של עולם, לא הכול מסודר אצלי.

יש בי דברים שאני מבין ודברים שאינני מבין.

יש בי ביטחון ויש בי חשש. יש בי רצון גדול להתקרב,

ולצידו חלקים שעוד מתבלבלים בדרך.

אבל אני כאן, אני נכנס אל הסוכה שלך כפי שאני,

ואני מאמין שגם אתה רוצה אותי כאן בדיוק כמו שאני,

אני מאמין ש"ושמחת בחגך" אינו ציווי לשכוח את כל מה

שהרגשתי לפני כמה ימים.

אולי זה ההמשך העמוק ביותר של הימים הנוראים.

אחרי כל התפילות, הבקשות וחשבון הנפש, מגיע הרגע

שבו אני לומד להניח את עצמי בידיו של הקב"ה.

לא משום שאני יודע בוודאות מה תהיה השנה.

אלא משום שאני יודע שאינני הולך אליה לבדי.

אני מסתכל שוב ברשימת הקניות שבידי.

הרחוב עדיין עמוס, האנשים עדיין ממהרים,

והשאלות שלי לא נעלמו.

אבל משהו בתוכי כבר אינו נלחם בהן.

אני נותן להן קצת יותר מקום, קצת יותר סדר, קצת יותר אוויר.

אני מסוגל להביט בהם בלי להיבהל מהם.

אני עדיין לא יודע בדיוק איך אמורים להרגיש בימים האלה.

מה שאני כן יודע זה שאני מרשה לעצמי להרגיש את מה

שמתחולל בתוכי,

אני מקשיב ונותן לזה מקום.

ובתוך המקום הזה, בלי ששמתי לב,

מתחילה לעלות בי שמחה שקטה.

שמחה של בן שיודע שגם כשהוא מבולבל — הוא עדיין בן.

גם כשהוא אינו מבין את הדרך — הוא עדיין הולך בה.

וגם כשהמילים אינן מסודרות — הלב עומד לפני הקב"ה ואומר:

אני כאן, איתך.

"באתי לחסות בסתר צל כנפיק".